

10

Chiếc quan tài

Thấy nờ ng sau lưng, Văn Bình quay lại. Rôđin nắm sát người chàng, hơi thở đều đặn, nét mặt ngoan ngoãn và dễ thương như đứa trẻ.

Trông cách ngủ, Văn Bình biết nàng là người vô tư tự. Người đàn bà khác đã thức trắng đêm vì không được gần con. Nhưng cũng có lẽ nàng ngủ say vì quá nhọc mệt sau những phút sung sướng.

Văn Bình định thàn lại để khỏi giạt mình. Chàng sợ nhờ đây là tòa biệt thự vắng vẻ, tổng hành doanh của R.U ở Sài Gòn. Suốt đêm qua, chàng đã theo đúng chỉ thị của ông Hoàng. Trước tiên, chàng đóng trọn vai trò đam mê tửu sắc, chỉ nghĩ đến rượu huyết ky và làn da phụ nữ trắng muốt. Chàng uống thật nhiều rượu, cốt giữ cho mí mắt không dính vào nhau. Và đúng như ông Hoàng dặn, chàng giả vờ ngủ li bì, nhưng thỉnh thoảng lại cựa mình mê sảng.

Lối sống kịch nghệ này làm chàng mệt mỏi và căng thẳng. Chàng đâm ra tức giận phà bác học M.ến điện, vì nếu bị giam hai tuần lễ, đêm nào cũng giả vờ mộng mị chàng sẽ loạn trí. Bất giác chàng ghét lây ông Hoàng.

Văn Bình chống tay lên nệm giường, phóng mắt nhìn từ phía. Căn phòng nhỏ vẫn y nguyên như hồi đêm. Tập nhạc mở ra nửa chừng trên một tác phẩm êm đềm của Sô-panh vẫn nằm tênh hênh dưới ngọn đèn màu xanh chưa tắt. Văn Bình nhìn chiếc dương cầm đồ sộ đánh vệt ni óng ả, và cây

đàn nguyệt nhỏ nhắn, tam trí bần khoăn.

Một giọng chữ đàn máy vừa nổi bật trong óc. Giọng chữ vô tri giác nầy nói như sau :

« U Myen có khiếu riêng về âm nhạc. Ông đánh dương cầm rất giỏi. Ngoài ra, ông lại mê kích động nhạc. »

Thì ra Tôkarin đã nghĩ đến thú vui của U Myen. Nghĩ tới đó, Văn Bình lảng lạng bước xuống giường. Rôđin vẫn ngủ say. Chàng kéo rèm cửa sổ, định mở cửa, nhưng vội rút tay. Hai cánh cửa đã được đóng chặt bằng những cây đinh lớn. Hè mắt nhìn qua khe lá sách, chàng nhận ra bên ngoài trời nắng chang chang. Thiếu đồng hồ, chàng không biết mấy giờ, nhưng chắc trời sáng đã lâu.

Trên bàn kê sát tường, nằm gọn cái khay nhựa đựng hai cái xăng ực và bình sữa lạnh. Chàng đặt tay lên nắm cửa : bên ngoài đã khóa trái.

Vuôn vai, chàng bước vào buồng tắm. Tia nước lạnh té vào mặt làm chàng dễ chịu. Bỗng chàng giật mình khi thấy một sợi giây điện chạy ngang ngoèo ở chân tường. Vì có nhiều kinh nghiệm chàng biết ngay là giây ghi âm, một đầu nối với ống loa gắn ngầm trong phòng, đầu kia là máy thu tiếng vào bạng nhựa.

Một phút sau, Văn Bình khám phá ra một ống loa tí hon lắp gần hoa sen. Men theo đường giây, chàng thấy một ống loa khác dưới giường ngủ. Chàng nhếch mép cười khoan khoái. Địch gắn loa thu thanh trong phòng để bắt chọt chàng nói lầm nhảm trong cơn mê sảng.

Rôđin cựa mình.

Nàng tung chăn để lộ làn da trắng toát, và nửa

thân hình phía trên cân đối, tròn trịa và kêu gọi. Mở mắt ra, thấy chàng, nàng đổi nét mặt. Dương như nàng muốn nói chuyện riêng với chàng.

Nhưng sự nhớ ra thân thể lả lờ, nàng đỏ ửng, ra vẻ thẹn thò, rồi cuống quýt vờ áo ngủ choàng lên người. Đến lượt Văn Bình ngạc nhiên. Dầu sao, Rôdin cũng là người yêu, hơn thế nữa, lại có con với nhà khoa học Miến, nàng không có lý do nào dễ xấu hổ.

Trong cặp mắt đen láy của nàng, Văn Bình đọc thấy một tia ngờ vực. Nàng định nói ra, song tiếng nói của nàng bị vướng ở cổ họng. Văn Bình ngồi xuống giường, mơn trớn làn tóc mềm mượt rồi đặt lên trán nàng cái hôn âu yếm.

Mặt chàng chạm phải một chất nóng nóng và ướt ướt. Hai giọt lệ từ khoe mắt nàng chảy ra. Văn Bình hỏi :

— Ô kia, tại sao em khóc?

Lắc đầu không nói, nàng xây mặt vào tường, ôm chặt lấy gối vào lòng, tí tê một mình. Tiếng khóc dầm dứ làm chàng bức mình hơn là cảm động. Chàng vốn có cảm tình với phụ nữ, song không phải hạng người lau nước mắt cho họ, nhất là lúc này đang sống trong tình trạng hiềm nghèo.

Chàng lật nàng quay lại phía chàng, và nhìn vào giữa mắt, dần từng tiếng :

— Rôdin ? Tại sao em khóc ?

Đã sững sờ, Rôdin sững sờ thêm. Văn Bình biết hở, song đã muộn. Chắc hẳn U Myen không có cái thói quen dỗi dành khi nàng khóc. Từ đêm đến giờ, nàng đã ngạc nhiên nhiều lần. Nàng ngạc nhiên nhất khi chàng không gọi nàng thân mật là « con

chím họa mi ». Thật ra, ông Hoàng không dặn chàng xưng hô như vậy. Có lẽ ông Hoàng không biết. Chàng đâm ra oán trách ông Hoàng vô ý đến nỗi không cho biết U Myen có một con mắt giả. Chàng có thể đóng giả U Myen rất giống, song tài giỏi đến đâu chàng cũng không thể biến mất thật của chàng thành mắt giả của U Myen.

Rôdin bỗng nắm chặt cánh tay khỏe mạnh của chàng :

— Anh ơi, nói rõ cho em biết với. Em sợ lắm. Em chẳng hiểu gì hết.

Văn Bình đáp, giọng vồ về :

— Em muốn anh nói điều gì ? Chớ ngạo, anh sẽ nói hết. Anh sẽ kể cho em những việc anh làm trong thời gian chúng mình xa nhau.

Nàng lắc đầu :

— Không phải thế. Em muốn biết rõ hơn nữa.

Nàng im bật. Văn Bình cố giữ diện mạo thản nhiên. Rôdin hỏi, giọng run run :

— Anh ơi, anh là ai ?

Văn Bình bật cười :

— Anh còn là ai nữa ? Em mơ ngủ sao ! Anh là U Myen cũng như em là Rôdin. Hay em nghi ngờ cả anh.

Rôdin thở dài :

— Em không nghi ngờ, mà là tin chắc như vậy. Anh nói đi cho em đỡ thắc mắc.

Văn Bình có cảm tưởng như trời đất quay cuồng trước mặt. Song còn nước, còn tát, chàng cố chống chế :

— Thôi, em mệt rồi, nằm nghỉ thêm lát nữa.

Nàng chắt lưỡi :

— Không, em không mệt. Trái lại, em còn khỏe hơn hôm qua nhiều. Bây giờ, anh hãy trả lời em đi.

— Em hỏi gì đâu, mà bắt anh trả lời.

Giọng nàng ướt nhèm nước mắt :

— Em đã hỏi mà anh chưa chịu trả lời. Anh ơi, đừng giấu em nữa.

Văn Bình hỏi dồn :

— Em nói sao ?

Nàng nhún vai :

— Em muốn biết tại sao anh đội lốt người yêu của em.

Văn Bình lặng người. May chàng khám phá kịp thời ống loa ghi âm, nếu không kế hoạch của ông Hoàng đã tan thành khói. Thật ra, chàng không ngạc nhiên khi Rodin biết chàng là U Myen giả hiệu. Chàng chỉ ngạc nhiên trước thái độ điềm tĩnh, kỳ lạ của nàng. Có lẽ một đêm truy hoan đắm thắm đã khiến nàng có cảm tình sâu xa với chàng. Tuy biết chàng là nhà bác học giả hiệu, nàng vẫn yêu chàng, và vẫn muốn kéo dài những phút chung sống thần tiên.

Nàng ghé miệng vào tai chàng :

— Em biết hết rồi. Em biết hết từ đêm qua. Em biết đích xác anh không phải là U Myen. Anh không phải là U Myen. U Myen còn sống hay chết ?

Văn Bình đặt ngón tay lên miệng nàng :

— Còn. Em đừng nói nữa.

Rodin nhìn quanh phòng bằng cặp mắt lăm lét. Vai trò bị lộ, chàng không cần giữ gìn nữa. Chàng kéo nàng vào lòng, hôn lên đôi môi cong cong. Một kế hoạch táo bạo nảy ra trong óc chàng.

★

Hai tiếng súng phá tan bầu không khí tịch mịch của tòa biệt thự hoang liêu.

Tokarin nhắm mắt lại. Hắn biết mở mắt sẽ nhìn thấy cái chết phũ phàng nên thà nhắm lại. Trong khoảnh khắc — một thời gian vi ti mà hắn thấy dài giằng dặc — hắn tiếc nuối cuộc đời dọc ngang sắp kết thúc một cách thảm thương. Lệ thường, mỗi khi bị địch đe dọa hắn vẫn lạc quan, tin tưởng có thể đảo ngược thế cờ, nhưng lần này đối diện Lê Ái hắn không dám hy vọng hảo huyền nữa. Lê Ái đã có tác phong khôn ngoan và xảo quyệt của tay gián điệp lành nghề, tay hùm cò sừng, mắt không rời hắn nữa sao đồng hồ.

Song hắn vội mở mắt ra vì nghe tiếng thét. Tiếng thét của Ngọc Tú. Nàng ôm chầm lấy Lê Ái. Khẩu súng khạc lửa hai lần, nhưng cả hai viên đạn đều bay vèo qua đầu Tokarin.

Tokarin sửa soạn nhảy lại, Lê Ái đã quát lớn :

— Đứng lại không tao bắn !

Hắn đẩy Ngọc Tú ngã lăn xuống đất một cách tàn nhẫn. Mắt hắn long lên sòng sọc :

— Hừ, tao không ngờ ! Không ngờ mày vào một bụng với thằng giặc đều cẳng ấy !

Tokarin nói :

— Muốn bắn tôi anh cứ tự tiện. Nhưng anh đừng lỗ măng với đàn bà. Và nhất là có cử chỉ vũ phu.

Lê Ái lườm Tokarin :

— Rồi anh coi. Rồi anh sẽ chứng kiến một xen hào hứng. Tôi thừa biết vì sao anh lại mềm mỏng như thế. Vì anh bị con quỷ cái bỏ bùa mê. Anh ăn phải ngải yêu của nó rồi. Nhưng tôi nói thẳng cho

anh biết, nó chẳng yêu thương gì anh. Nó chỉ lợi dụng anh thôi.

Kiều Diễm xen vào, giọng van vỉ :

— Lê Ái, em van anh. Anh muốn gây thù, chuốc oán làm gì nữa ! Sao chúng mình không ra khỏi nhà này cho rồi ?

Lê Ái quắc mắt :

— Em về hứa với nó phải không ?

— Anh hiểu lầm em rồi. Em không hề có tư tưởng ấy.

— Miệng cô nói thế, song mắt cô, óc cô lại nhìn khác, nghĩ khác. Cô giấu tôi sao được ! Tôi còn lạ gì mối tình của cô đối với tôi ! Cô nhận lời làm vợ tôi, chẳng qua vì cô không còn mối tình nào khác.

— Anh lại lầm lớn nữa. Em còn trẻ, lại có nhan sắc, nếu em muốn lấy chồng thì chẳng có gì khó.

— Nhưng cô quên tôi là đứa nhiều tiền. So với lũ bạn trẻ của cô, tôi có thể mang lại đầy đủ hạnh phúc vật chất cho cô, cho gia đình cô. Không phải lần đầu, mà là hàng chục lần đi chơi với cô tôi đã nghe thiên hạ bàn tán tại sao người đẹp lộng lẫy như cô lại đã mang một gã xấu trai, cục mịch như tôi. Nguyên do là đồng tiền. Vì đồng tiền, phải không cô ?

— Anh đừng riết móc em nữa, tội nghiệp.

— Em không thích nghe lời thành thật ? Phải, anh biết rồi, em thích nghe lời nói như mật rót vào tai. Từ khi gặp Vitóp, mọi việc đã đổi khác, hoàn toàn đổi khác. Có phải em muốn anh tha chết cho hầu không ?

— Bản chất của em là không muốn đồ máu. Cả hai đều ở trong một tổ chức, đều là đồng chí về tư

tưởng chính trị. Tại sao anh không tìm cách xử sự êm thấm, mà lại dùng đến súng đạn để gây thù, chuốc oán ?

— Nếu công an chưa bắt hụt anh có lẽ anh sẵn sàng quên hết. Tới phút này, anh không quên được nữa. Vì hắn đã âm mưu hại anh. Hắn cố ý nhờ anh đánh bại bức mật điện dài trong một đêm, để công an phăng ra dễ dàng. Hắn nhẫn tâm dùng anh để thử lại bài toán. Em hiểu chưa ? Hắn làm thế, xem công an tìm đến hay không ? Nếu có, hắn phải cấp tốc cao bay, xa chạy. Bằng không, hắn sẽ nán lại ít lâu. Mới đầu, nghĩ tới dã tâm của hắn, anh không tin. Nhưng một lát sau, anh hiểu liền. Câu trả lời đã sờ sờ trước mắt như tòa nhà chọc trời, làm sao anh không tìm ra được. Hắn muốn hại anh, vì em. Vì em đẹp. Vì hắn mang lòng yêu em. Hắn yêu tất cả những người đàn bà nào có sắc đẹp. Hắn là con thú dữ.

Kiều Diễm bưng lấy mặt :

— Trời ơi !

Dưới đất, Ngọc Tú lóp ngóp bò dậy. Lê Ái cười gằn :

— Người đẹp tỉnh lại rồi ư ? Bây giờ mày hết chối cãi. Mày cố tình xô tao ngã để hắn đoạt súng. Thiên bất dung gian, mày định hại tao, song trời lại hại mày. Mày cây ra tội, mày phải đền tội. Ngọc Tú, mày phải chết !

Tôkarin nói :

— Gết phụ nữ, anh là thằng hèn. Kể đồn mặt chưa từng thấy trên quả đất.

Mục đích của Tôkarin là nhục mạ Lê Ái khiến hắn nổi đóa và lợi lông cảnh giác, tạo điều kiện cho Tôkarin chuyển bại thành thắng. Chớ tay

ngồi dậy, Ngọc Tú nói :

— Có súng trong tay, anh giết ai chẳng được, huống chi tôi chỉ là đàn bà yếu đuối. Trước khi giết tôi, anh hãy nghe rõ những điều tôi nói: anh là kẻ phản bội. Anh phản lại tổ chức mà anh long trọng thề thốt là tuyệt đối trung thành. Anh phản lại cấp trên của anh trong khi thi hành một công tác thập phần quan trọng. Anh phản lại vợ anh, bạn gái thân thiết của anh.

Lê Á rit lên :

— Mày nói nhiều vô ích. Tao không rung động đâu.

Ngọc Tú nói :

— Tôi không bao giờ có ý định van xin anh. Tôi biết việc tôi làm. Thà chết, tôi không chịu phản bội. Đấy, anh muốn giết, cứ giết.

Lê Á chìa mũi súng về phía nàng :

— Dầu sao mày cũng là bạn của vợ tao. Nề tình, tao cho phép mày đứng áp mặt vào tường. Không nhìn thấy miệng súng, mày chết thoải mái hơn.

Kiều Diễm khóc òa :

— Đứng anh, đứng anh ! Anh giết Ngọc Tú thì giết luôn em cho rồi.

Lê Á gắt :

— Hừ, em lại muốn xin cho nó nữa ?

— Ngọc Tú không làm gì nên tội.

— Hừ, nó là nhân viên R.U. Nó là gián điệp Số Việt. Tội nó đáng giết mấy lần cũng chưa hết.

— Thi anh cũng là nhân viên R.U. Ngọc Tú mới gia nhập, còn anh lại là nhân viên từ mấy năm nay. Và cả em nữa.

— Em ngu lắm. Anh phải giết Vitốp và Ngọc Tú mới khỏi bị đưa ra tòa. Mất vụ đang lung bắt anh, lát nữa, anh sẽ gọi giấy nói cho họ, loan tin là đề đại tội lập công anh đã lừa giết được một cặp gián điệp nguy hiểm. Vitốp là đại tá Hồng quân, bắt được hẳn là thắng lợi lớn đối với ông Hoàng. Anh sẽ không bị phiền nhiễu nữa. Từ tối nay, anh được tự do sống với em. Chúng mình sẽ đổi họ tên, rồi về miền Trung. Với số tiền thưởng, chúng mình ăn tiêu hàng chục năm chưa hết. Kiều Diễm ? Em muốn anh sung sướng, hay muốn anh bị bịt mắt, và lãnh loạt đạn súng trường vào người ?

Tôkarin buông thõng :

— Muốn anh bị hành hình.

Lê Á quát lên :

— Câm miệng. Tao không hỏi mày.

Rồi quay về phía Ngọc Tú :

— Đứng lên. Đứng lên đi, cô ả. Còn tiếc nuôi cuộc đời son trẻ phải không ? Yên tâm, trong vòng năm phút em sẽ được đoán tử với tình nhân đẹp trai, ông quan năm ngực dây huy chương của sở gián điệp Liên số.

Ngọc Tú từ từ đứng dậy. Mắt nàng hướng về Kiều Diễm, hai giong lệ chảy xuống má. Kiều Diễm vùng lại ôm ghì lấy bạn. Lê Á tới rẽ hai người ra. Và đó là cử chỉ đại đột nhất đời hắn. Hắn quên bằng Tôkarin đang rình rập một sơ hở còn con đề phản công. Hắn quên bằng Ngọc Tú, kẻ thù bất cộng đại thiên của hắn. Lê Á nắm tay Kiều Diễm, định kéo nàng ra thì nhanh như máy điện tử Ngọc Tú đâm bổ vào người hắn.

Đoàng... Súng nổ. Trong một phần vi phân giây

đồng hồ mất bình tĩnh. Lê Ái bắn trật. Viên đạn dành cho Tôkarin lại xuyên vào bụng Kiều Diễm. Nàng ôm bụng, ngã vật xuống. Mắt nầy đom đóm. Lê Ái bóp cò lia lia. Trúng đạn. Ngọc Tú nhắm mắt, lùi vào tường. Tôkarin nhẩy vọt tới, Lê Ái lùi một bước, nhắm tìm kẻ thù lấy cò.

Về tác xạ, Lê Ái là tay cừ khôi. Song Tôkarin lại hơn hẳn một bậc. Thoáng thấy mũi súng, Tôkarin lách sang bên, phóng ra phát atemi ghê gớm. Phép đánh chớp nhoáng và diêm dăm của Tôkarin tỏ ra một nghệ thuật già dặn đáng sợ.

Lê Ái vẹo người để tránh, đồng thời hơi súng bắn tiếp. Tuy nhiên, Tôkarin đã kịp thời giờ ngăn viên đạn bay khỏi nòng súng. Hắn giáng sống bàn tay xuống như con dao phay. Đầu rời rã, Lê Ái buông khí giới. Tay trái của Tôkarin chém vào yết hầu. Tuy bị đau, Lê Ái còn đủ sáng suốt để ngửa người ra sau. Nhưng Tôkarin đã bồi thêm một trái dăm trời giáng vào cổ đối thủ.

Bả vai đau buốt như hàng chục mũi kim đâm thấu xương, hắn loạng choạng suýt ngã. Tôkarin bõ miếng dòn kinh khủng khác vào vết thương. Một tiếng rắc nổi lên. Xương quai sanh của Lê Ái gãy lia.

Máu đỏ ra òng ọc. Cừ chỉ tuyệt vọng. Lê Ái bịt một bên vai, như muốn giữ cho máu không tuôn nữa. Tôkarin đá mạnh vào mặt hắn. Đòn lướt xương hàm hắn nát ngấu. Hắn nằm thẳng cẳng giữa nhà, miệng rộng thắm thiết như con vật bị thợ huyết. Rồi hắn lịm dần.

Tôkarin chạy vội về phía Ngọc Tú. Nàng ngồi dựa lưng vào tường, vẻ mặt nhăn nhó, nàng càng

quyến rũ hơn lên. Tôkarin hôn má nàng, âu yếm :

— Em hề gì không ?

Ngọc Tú cười gượng :

— Em bị đạn vào cánh tay.

Tôkarin xé áo nàng ra. Trên làn da trắng, hiện ra một lỗ nhỏ dăm đĩa máu. May thay, viên đạn chỉ phớt ngoài da không xuyên qua bắp thịt. Tôkarin dùng mảnh áo làm băng, rịt vết thương, rồi bế nàng đặt lên giường.

Hắn lục tủ, lấy ra hộp thuốc cấp cứu. Hắn băng bó một cách thành thạo, chẳng khác y sĩ, hoặc điều dưỡng viên lành nghề. Ngọc Tú hỏi hắn :

— Trước kia, anh đã học thuốc phải không ?

Hắn đáp, giọng vui vẻ :

— Không. Anh học cứu thương trong trường điệp báo Kuchino. Em còn đau nữa không ? Chỉ một, hai ngày là khỏi, em đừng sợ. Nhờ em, nếu không, anh đã bị Lê Ái sát hại. Không bao giờ anh quên được ơn em.

Nàng nói :

— Em yêu anh lắm.

Chỉ chờ có thể, hắn cúi xuống hôn thật lâu, thật lâu, thật lâu, vào đôi môi uơn ướm và thơm tho của nàng.

Đến khi nghe tiếng rên diếc tai, hắn mới giắt mình quay lại. Hắn bỗng nhớ ra trong phòng còn hai kẻ bị thương. Tên lùn Sênkô lặng lẽ ngồi dậy, còn Kiều Diễm vẫn ngất ngư trong vũng máu, da mặt trắng bệch như tờ giấy, hơi thở yếu hẳn.

Tôkarin thử người suy nghĩ. Kiều Diễm phải được chở tới bệnh viện mới thoát khỏi tay tử thần. Ở nhà, hắn không có đủ dụng cụ, để sang máu cho

nàng. Hấn định bàn với Ngọc Tú, song nàng đã nhắm mắt lại. Sau những phút xúc cảm quá độ, nàng cần được nghỉ ngơi.

Muốn biết nàng ngủ hay thức, Tôkarin hỏi nhỏ :

— Em còn mệt không ?

Nàng không trả lời. Lúc hấn quay đi, dường như Ngọc Tú hé mắt ra. Trong khi ấy nằm dài trên sàn gạch, Kiều Diễm rên rĩ :

— Tôi chết mất.

Tôkarin cúi xuống hỏi :

— Kiều Diễm ? Em cần gì không ?

— Anh cứu em với.

Hấn có thể mang nàng xuống xe hơi, lái ra Sài Gòn, vớt xe gần bót cảnh sát, gọi điện thoại cho nhân viên cứu cấp tới chở nàng về bệnh viện. Đứng tình thần nhân đạo, hấn phải cứu nàng. Và lại, Kiều Diễm đã cản ngăn không cho Lê Ái giết hấn. Hấn phải trả ơn nàng.

Song hấn còn nhiệm vụ quan trọng phải làm. Mang nàng đi rất dễ, nhưng đến khi nàng tỉnh dậy, vô tình nàng sẽ khai với công an những điều tai hại. Nội đêm nay, họ sẽ phăng ra tru sở bí mật của hấn. Không, hấn không được quyền nghĩ đến tình cảm vụn vữa. Kiều Diễm phải chết.

Nàng gọi hấn, giọng yếu ớt :

— Đại tá ơi !

Tôkarin đã tiến tới quyết định dứt khoát. Hấn mỉm cười nhìn Ngọc Tú. Cảm lòng không dậu, hấn hôn lần nữa vào đôi môi đỏ mọng của nàng. Nàng choàng tỉnh dậy.

Tôkarin nói :

— Em chớp mắt được đúng 10 phút. Bây giờ, chắc em khỏe rồi.

Ngọc Tú nhắm mắt vì đau đớn, rồi quay vào tường. Tuy nhiên, dưới mắt nàng vẫn không bỏ sót chi tiết nào trong phòng. Dưới đất, Kiều Diễm rên lớn hơn :

— Đại tá ơi !

Nàng gọi Tôkarin không biết là lần thứ mấy. Song Tôkarin giả vờ không nghe. Tiếng kêu thảm thiết của người hấp hối cũng lọt vào tai Ngọc Tú. Nàng cũng lặng thinh.

Hơi thở của Kiều Diễm nhỏ dần, nhỏ dần. Nàng quây mình nhẹ, rồi hắt ra. Khi ấy, Ngọc Tú vùng dậy, hoảng hốt ôm chầm viên đại tá R.U :

— Trời ơi, chị ấy !

Tôkarin thở dài.

— Dầu sao cũng muộn rồi. Anh đã nghĩ tới, song không thể nào cứu được. Em bằng lòng vậy.

Ngọc Tú òa lên khóc. Tôkarin vuốt ve làn tóc mềm mại của nàng :

— Vì an ninh chung, anh phải để Kiều Diễm chết. Anh biết em đau đớn lắm. Em tha thứ cho anh.

Nước mắt rào rào trên gò má, Ngọc Tú lại quay mặt đi. Tôkarin đỡ nàng dậy, giọng an ủi :

— Chúng mình ra ngoài cho thoáng khí. Trong này bí hơi lắm.

Bên ngoài, trời vẫn nắng chang chang.

Đối diện Rodin, Văn Bình nửa mừng, nửa lo. Chẳng mừng vì đã bứt sợi giây thu thanh nên lời